

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
'Εξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 16

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἦταν περήφανη, ὅταν ὁ θεὸς
θωμάς τὴν ἔπερνε καὶ τῆς ἔδειχνε τό-
σα πράγματα καὶ τῆς ἔλεγε τόσες ἱ-
στορίες.

Μὰ ἦταν καὶ τόσο ὠραία αὐτὰ πού
τῆς ἔδειχνε. Συλλογὴς ἀπὸ
πανοπλίες ὧλων τῶν χωρῶν,
ἀγάλματα τῶν Ἀγγλων βα-
σιλέων, ἱππότες, σκεπασμέ-
νους μὲ τὴ μεσαιωνικὴ ἀρ-
ματωσιά τους.

Ἐδλεπαν ἀκόμη ἀγρία
θηρία, κλεισμένα στὸν Πύρ-
γο τῶν Λεόντων, καὶ ἄ-
σπρες ἀρκούδες, δεμένες μὲ
χοντρά σχοινιά σὲ μιὰ πέ-
τρα τῆς ὄχθης.

Σὲ λίγους μῆνες, ἤξερε
τὸν Πύργο σὰ νὰ εἶχε κα-
τοικήσει ἐκεῖ μέσα ὅλη τῆς
τῆς ζωῆς, καὶ τὰ πρῶτα παι-
δικὰ τῆς χρόνια τῆς φαίνον-
ταν τώρα σὰν φεμματα καὶ
σὰν ὄνειρο.

Ἦταν σὰν ἓνα δέντροκι,
πού μεταφυτεύεται καὶ βγά-
ζει ρίζες στὸ καινούργιο τοῦ
χώμα.

Ἡ ἀγάπη τῆς κυρίας Γουίλ
τὴν παρηγοροῦσε γι' αὐτὴ
τὴν ἀλλαγὴ. Τὰ παιδιὰ θέ-
λουν προπάντων τὰ μητρι-
κὰ χάδια καὶ τὴ βεβαιότητα
ὅτι κάποιος τὰ φυλάει ἀπὸ
κάθε κίνδυνον. Αὐτὰ ἡ Νταί-
ζη τὰ εἶχε καὶ περιέμενε ἡσυχὰ νὰ γυ-
ρίσει ἡ μαμμὰ τῆς· ἔτσι τῆς εἶχαν ὁ-
ποσχεθεῖ.

Κι' ὁμως, ὅταν ἔπερτε τὸ βράδυ, —
καὶ σκοτείνιαζε τόσο γρήγορα μέσα
στοὺς ψηλοὺς ἐκείνους τοίχους— ἡ καρ-
δούλα τῆς σφιγγόταν, καθόταν σὲ μιὰ
γωνιά καὶ τὰ ματάκια τῆς βούρκωναν.

Ἦταν ἡ ὥρα πού ἀναδαν τὰ λαμ-
πρὰ πολύφωτα στὸ Χουάιτ Γκέιτ κι' ἡ

ὠραία τῆς μαμμὰ μὲ τὸ ἄσπρο λαμ-
πρὸ φόρεμά τῆς τὴν ἔπερνε στὰ γόνα-
τά τῆς καὶ τὴ χάιδευε. Πότε ἐπιτέλους
θάρχόταν αὐτὴ ἡ μαμμὰ! Μήπως εἶχε
ξεχάσει πιά τὴ μικρὴ τῆς κόρη;

Τότε ἡ Τζέννη, τὴν ἔπερνε στὴν ἀγ-
καλιά τῆς, τὴν ἐσφιγγε, τὴ γέμιζε φι-
λιά. Ἀναθε ἡ φτωχὴ ὅλα τὰ φῶτα,
ἔρριχνε ξύλα στὴ φωτιά, κι' ἀρχίζε

σὰν πουλάκι, στὸν τόπο αὐτό, δπου ἡ-
ταν τόσο ἀφθονοὶ οἱ στεναγμοὶ κι' οἱ
δυστυχίες.

Ἡ μικρὴ δὲν ἔνοιθε τίποτε ἀπὸ τὰ
σιωπηλὰ δράματα, πού γινόνταν κα-
θεμέρα μέσα στὸ σκυθρωπὸ κτίριο. Κι'
ἡ κυρία Τζέννη τῆς τὰ κυρθε ὅλα, για-
τί ἤξερε πόσο ἦταν εὐαίσθητη.

Ὁ γέρος βαρκάρης ἔκανε κι' αὐτὸς
ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ διασκε-
δάσει τὸ παιδί. Ἐρχόταν συ-
χνὰ καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὴ μὲς
Βιολέττα καὶ τὴν ἔπερνε καμ-
μιὰ φορὰ στὴν ὠραία τοῦ βάρ-
κα μὲ τὴν ἄσπρη τέντα.

Ἐκεῖ ἡ Νταίζη γνωρίστη-
κε καλύτερα μὲ τὸ Τζόε. Ὁ
μικρὸς πάντα διατηροῦσε ἓνα
μεγάλον θαυμασμὸ γιὰ τὸ κορι-
τσάκι αὐτό, πού τὸ εἶχαν βρεῖ
στὸ νερό.

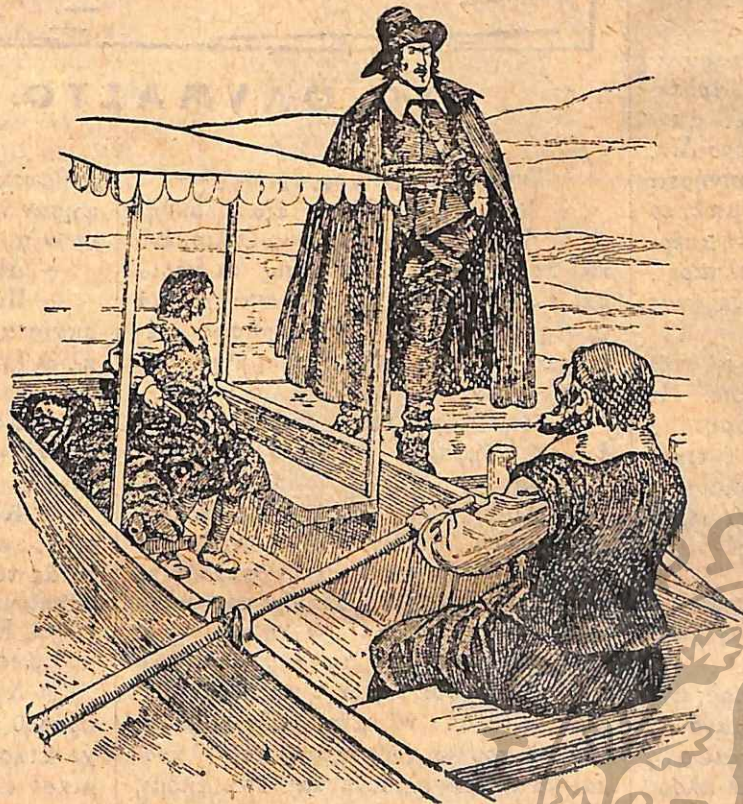
Στὸ βάθος, δὲν ἦταν βέβαιος
ἂν τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦταν ὅ-
πως ὅλα τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ
κόσμου. Εἶχε ἔρθει μὲ τόσο
παράξενο τρόπο!

Ὁ Τζόε ἔδλεπε κάπου-κά-
που ὠραία παιδάκια, ἀνάμεσ'
ἀπ' τὰ κάγκελα τῶν κήπων,
ἀλλὰ ἦταν πάντα σοδάρὰ καὶ
σφιγμένα μέσα σ' ἐπίσημα φο-
ρέματα καὶ φτερά. Κανένα δὲν
εἶχε τὴ χάρη τῆς Νταίζης,
μὲ τὸ ἀπλὸ ἄσπρο φορεματά-
κι τῆς καὶ τὶς δλόχρυσες μπού-
κλες τῆς.

Ὁ Τζόε εἶχε ἀκούσει ὅτι
καμμιὰ φορὰ οἱ νεραϊδες ἀφι-
γαν τὰ παιδιὰ τους στοὺς ἀν-
θρώπους. Κάποια νεραϊδοπούλα θὰ ἡ-
ταν κι' ἡ Νταίζη!

Τὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν εὐκόλα
ποιοὶ τ' ἀγαποῦνε. Ἡ Νταίζη ἤξερε
καλὰ ὅτι ὁ Τζόε θὰ τῆς ἔκανε ὅλα τὰ
χατήρια καὶ πολλὰς φορὰς ἐκμεταλ-
λευόταν τὴν ἀδυναμία του. Ὁ Τζόε ὁ-
μως τῷ χαρὰ του νὰ κάνει τὰ χατή-
ρια τῆς μικρούλας.

Τὴν πρόσεχε σὰ μεγάλος τῆς ἀδελ-

«— Ἐ, μπάρμπα! μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς γρήγορα στὸ Λονδίνο; »
(Σελ. 130, στ. α'.)

νὰ τῆς λείει παραμύθια καὶ νὰ τῆς τρα-
γουδεῖ τὰ πιὸ γλυκὰ τραγούδια, ὡς
πού ἔδλεπε τὸ χαμόγελο νὰ φωτίζει
τὸ ἀγγελικὸ προσωπάκι.

Ἵστερα, ὅπως ἔσθυσαν οἱ φόβοι τῆς,
ἔσθυσαν σιγὰ-σιγὰ κι' οἱ ἀναμνήσεις
κι' ἡ Νταίζη συνήθισε πιά στὴ νέα
τῆς ζωῆς καὶ ξέχασε τὰ περασμένα.

Ὅλοι τὴν ἔμαθαν ἐκεῖ μέσα κι' ὅ-
λοι τὴ λάτρευαν. Ἐτρεχε χαρούμενη

φός. Τη μάθαινε να τραβά κουπί και να κρατά τιμόνι, και γελοῦσε όταν τὴν ἔδλεπε να σουφρώνει τὰ φρύδια της σοβαρά, νομίζοντας ὅτι αὐτὴ ἔκανε τὴ βάρκα να προχωρεῖ.

— Για κοίτα, παππού, ἔλεγε ὁ μικρός, τί γρήγορα πού πάμε τώρα πού τραβά κουπί ἡ Βιολέττα!

Κι' ἡ Νταίτση πιά ἦταν ὄλο καμάρι! Κι' ἔκαναν ταξίδια και ταξίδια, οἱ τρεῖς καλοὶ φίλοι. Πήγαιναν ὡς τὸ μέρος, ὅπου ξεφόρτωναν τὰ καράβια, ἔφταναν στὰ μεγάλα μαγαζιά, πού ἦταν στὶς δυὸ ὄχθες, κι' ὁ γέρο Δίκ, πού ἦταν κοσμογυρισμένος, τοὺς ἐξηγοῦσε τὸ κάθε τι:

Ἦταν ὥρατες αὐτὲς οἱ μέρες και τὸ βράδυ, όταν ἡ Τζέννη ἔδλεπε τὴν «κόρη της» να γυρίζει χαρούμενη και με κατακόκκινα μάγουλα, ξενοῦσε τὶς ἀνησυχίες, πού εἶχε πάντα ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν τῶν ἐκδρομῶν.

Γιατί ἡ καλὴ γυναίκα πάντα εἶχε ἕναν κρυφὸ φόβο, μήπως ἐκεῖ πού πήγαιναν, ἔδλεπε κανένα περίεργο μάτι τὴ μικρή, και γι' αὐτὸ τὴν τύλιγε με μιὰ μεγάλη μπέρτα, τάχα για να μὴν κρυώσει.

Ὅσο μιά μέρα εἶχαν ἕνα συναπάντημα: Εἶχαν πάει κάπως μακρύτερα κι' ἡ Νταίτση κουράστηκε κι' ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ γέρο-Δίκ.

Σιγά-σιγά, χωρὶς να τὴν ξυπνήσει, ὁ βαρκάρης τὴν ἄφισε στὸν μπάγκο τῆς πρύμνης, τυλιγμένη καλὰ στὴ μπέρτα της, κι' ἐτοιμάστηκε να σαλπάρει.

Τὴ στιγμή αὐτὴ τὸν φώναξε ἕνας διαβάτης:

— «Ε, μπάρμπα, μπορείς να με πᾶς γρήγορα στὸ Λονδίνο; τοῦ εἶπε. Ἡ βάρκα σου μοῦ φαίνεται γρήγορη.

— Στοὺς ὁρισμούς σου, ἀρεντικό, ἀπάντησε ὁ βαρκάρης. Ἡ βάρκα μου τρέχει σὰν τὸ πιδ γρήγορο τρεχαντήρι.

— Ἐμπρός, λοιπόν! εἶπε ὁ ξένος ἀνυπόμονα.

Και πήδησε ἀμέσως στὴ βάρκα και κάθισε κάτω ἀπὸ τὴν τέντα, κοντὰ στὴ Νταίτση.

Ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος, γερός ἀντρας με πρόσωπο αὐστηρό. Ὁ μανδύας του ἦταν ἀπὸ φίνο υφασμα και στὴ ζώνη του φαίνονταν πιστόλια με πλούσια στολίδια. Ἐνα πλατὺ καστόρινο καπέλλο ἐσκίαζε τὴ σκυθρωπὴ μορφή του.

Εἶχε ἀέρα ἀρχοντικό, μὰ τὸ βλέμμα του ἦταν σκληρὸ και στενοχωροῦσε.

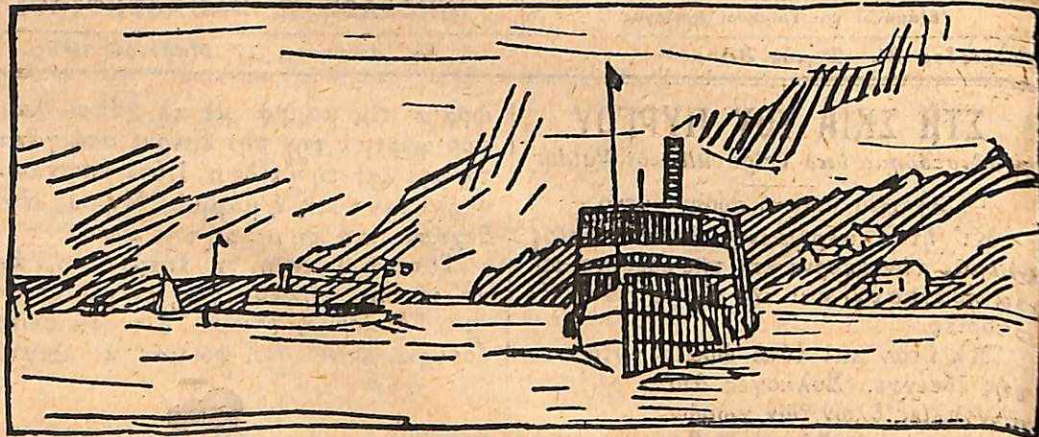
Γι' αὐτὸ στὴ βάρκα βασιλεῖε σιωπὴ. Ὁ γέρο Δίκ τραβοῦσε κουπί ἀμύλητος, χωρὶς να λέει τί ἀστεῖα πού συνηθίζε πάντα στὴ δουλειά του, και κάθε τόσο κρυφοκοίταζε τὸν ἀνθρωπο αὐτὸ με τὰ σουφρωμένα φρύδια.

Ἡ Νταίτση κοιμόταν ὀλοένα. Ἀλλὰ μιὰ στιγμή, τ' ἀεράκι σήκωσε τὴν ἀ-

κρὴ τῆς μπέρτας, πού τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο, και τότε φάνηκαν τὰ ρόδινα μαγουλάκια της και μιὰ δυὸ χρυσὲς μπούκλες.

Ὁ ξένος γύρισε και τὴν κοίταξε και τινάχτηκε ὀλόκληρος. Ἐπιασε τὸ μέτωπό του με τὸ χέρι του μιὰ στιγμή κι' εὐθύς ἔσκυψε να ἰδεῖ ἀπὸ πιδ κοντὰ τὸ παιδί.

— Δικό σου εἶναι τὸ κοριτσάκι, γέρο; ρώτησε ἀπότομα. Δὲν πιστεύω, γιατί τοῦ λόγου σου εἶσαι πολὺ μεγάλος.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Στὴν ἀρχὴ βέβαια, ἐξακολούθησε ὁ ψαράς, ἦταν κάπως ζαλισμένο και πρόφθασα να τοῦ δέσω τὰ χέρια και τὰ πόδια του με ἕνα σπάγγο γιὰ να μὴ μοῦ φύγει. Γιατί ἀμέσως σκέφθηκα ὅτι αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα γιὰ τὸ Σκάνσεν.

— Ὡ, Ἀζμπγιόρυ, ἔπρεπε να τὸ ἀφήσης ἀμέσως ἐλεύθερο, εἶπε ὁ Κλέμεντ.

— Λίγο ἔλειψε να τὸ κάνω θέλοντας και μὴ, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀζμπγιόρυ. Οἱ ἀγριόχηνες με κυνήγησαν ὡς τὸ σπίτι, κι' ἀκόμη κι' όταν μπήκα μέσα πετοῦσαν πάνω ἀπ' τὰ νησιά και ἐξακολουθοῦσαν να φωνάζουν σὰν να ἤθελαν να τοὺς δώσω πίσω τὸ ἀνθρωπάκι. Και σὰν να μὴν ἐφθανε αὐτό, ἔλα τὰ πουλιὰ τῶν νησιῶν, οἱ γλάροι και τὰ πετροχειλιδονα και ὅσα ἀκόμη δὲν ἀξίζαν μιὰ τουφεκιά, ἀρχισαν να φωνάζουν, και όταν βγήκα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου πετοῦσαν σὰν τρελὰ τριγύρω μου και ἀναγκάστηκα να μῶω πάλι μέσα. Ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶπε να φήσω τὸν μικρὸ να φύγει, ἀλλὰ ἐμένα μοῦ εἶχε κολλήσει στὸ μυαλό μου να τὸν φέρω ἐδῶ-πέρα. Τότε ἔβαλα μιὰ κούκλα τοῦ παιδιοῦ μας στὸ παράθυρο, ἔχωσα γρήγορα τὸ ἀνθρωπάκι μέσα στὴν κασέλα και ξεκίνησα πάλι να φύγω. Τὰ πουλιὰ νόμισαν ὅτι ἡ κούκλα πάνω στὸ παράθυρο ἦταν τὸ

Ὁ γέρο-Δίκ βρῆκε κάπως παράδοξη τὴν ἐρώτηση τοῦ ξένου.

— Ὅχι, δὲν εἶναι δικό μου, ἀπάντησε. Ἡ μητέρα του μοῦ τὴ δώσε να τὸ πάω περίπατο.

— Ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα του;

— Μιὰ ξαδέερη μου. Εἶναι τὸ στερνοπούλι της, τ' ἄλλα τάχα. Γι' αὐτὸ τὴν ἔχει μὴ στάζει και μὴ βρέζει. Βιολέττα τὴ λένε.

— Πόσο χρόνων εἶναι;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

βαιος ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ μουσεῖου θὰ θεωροῦσε τόσο σπουδαῖο τὸ εὑρημά του και θὰ τοῦ ἔδινε περισσότερα, δέχθηκε τὴν προσφορά τοῦ Κλέμεντ.

Ὁ Κλέμεντ πήρε τὴν κασσελίτσα, ἀνέθηκε πάλι στὸ λόφο και πήγε στὴν καλύβα του, ὅπου δὲν βρισκόνταν οὔτε ἐπισκέπτης, οὔτε ξένος. Ἐκλείσε τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του, ἔβγαλε ἀπ' τὸ κουτί τὸν μικρὸ πού ἦταν δεμένος χειροπόδαρα και εἶχε ἀκόμη τὸ φμωτρο στὸ στόμα του, και τὸν ἀκούμπησε με προσοχὴ πάνω σ' ἕνα πάγκο.

— Πρόσεξε τώρα σ' ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, ἀρχισε να λέει ὁ Κλέμεντ. Ἐρῶ ὅτι και σὲ σένα και στοὺς ὁμοίους σου δὲν ἀρέσει να σὰς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι, παρὰ θέλεις να ζῆτε ἀνεμόχλητοι. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ δώσω πίσω τὴν ἐλευθερία σου, ἀλλὰ με μιὰ συμφωνία. Πρέπει να μείνης ἐδῶ-πέρα ὡς πού να σοῦ τὸ ἐπιτρέψω ἐγὼ να φύγης. Ἄν τὸ δέχῃσαι, τότε κούνησέ μου τρεῖς φορές τὸ κεφάλι σου.

Γεμάτος ἀνυπομονησία ὁ Κλέμεντ κοίταξε τὸν μικρὸ. Αὐτὸς ὅμως δὲν κουνήθηκε καθόλου.

— Δὲν θὰ κακοπεράσης, ἐξακολούθησε. Θὰ σοῦ φέρνω κάθε μέρα τὸ φαῖ σου. Κι' ἐπειτα ἐδῶ θὰ ἔχεις να κάνεις ἕνα σωρὸ πρᾶγματα και δὲν θὰ βαρυνῇσαι. Δὲν πρέπει ὅμως να πᾶς πουθενὰ ἄλλοῦ παρὰ ὅπου θὰ σοῦ ἐπιτρέψω ἐγὼ, ἀκούς; Ἐνόςμ θὰ βλέπεις τὸ φαγητό σου μέσα σὲ λευκὸ πιάτο, πρέπει να μείνεις ἐδῶ. Ἄν τὸ ἰδῇς ὅμως μέσα σ' ἕνα γαλάζιο, τότε πρέπει να φύγης.

Πάλι κοίταξε ὁ Κλέμεντ τὸν μικρὸ, και περίμενε να τὸν δῇ να κάνει ἕνα νόημα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν κουνήθηκε.

— Ἐ, τότε πρέπει να σὲ πάω στὸν διευθυντὴ, δὲν μένει τίποτε ἄλλο, εἶπε ὁ Κλέμεντ. Θὰ σὲ βάλουν μέσα σὲ μιὰ γυάλα, κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη θὰ ἔρχονται γιὰ να σὲ βλέπουν.

Αὐτὸ τρόμαξε τὸν μικρὸ πολὺ, γιατί μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Κλέμεντ, ἐκεῖνος κούνησε με βία τὸ κεφάλι του.

— Ἐτσι μπράβο! εἶπε ὁ Κλέμεντ. Ἐβγαλε τὸ μαχαίρι του, ἔκοψε τοὺς σπάγγους πού ἦταν δεμένος ὁ μικρὸς κι' ἐπειτα βγήκε ἔξω βιαστικά.

Τὸ πρῶτο πού ἔκανε ὁ Νίλς ἦταν να βγάλῃ τὸ φμωτρο ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὅταν ὅμως θέλησε να εὐχαριστήσῃ τὸν Κλέμεντ Λάρσεν, εἶδε ὅτι εἶχε ἐξαφανισθεῖ.

Ὁ Κλέμεντ δὲν εἶχε βγεῖ σχεδὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πόρτα, όταν συνάντησε ἕναν ἡλικιωμένο κύριο πού διευθυνόταν σὲ μιὰ μεριά πού εἶχε ὠραία θέα πρὸς τὴν θάλασσα. Δὲν θυμόταν να εἶχε ξαναδῇ τὸν κύριον αὐτόν, Ἐκεῖνος ὅμως τὸν εἶχε δεῖ πολ-

λὲς φορές όταν ἐπαιξε τὰ τραγούδια του κι' ἔτσι στάθηκε κι' ἀρχισε να τοῦ μιλά.

— Καλὴμέρα, Κλέμεντ, εἶπε. Τί γίνεσαι; Δὲν πιστεύω να εἶσαι ἀρρωστος. Μοῦ φαίνεται ὅμως σὰ ν' ἀδυνα-

τισες λιγάκι τώρα τελευταία. Ἡ ὄχι; Ὁ τρόπος τοῦ κυρίου ἦταν τόσο εὐγενικός, ὥστε ὁ Κλέμεντ ἀνοίξε τὴν καρδιά του και τοῦ εἶπε τὴ νοσταλγία του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

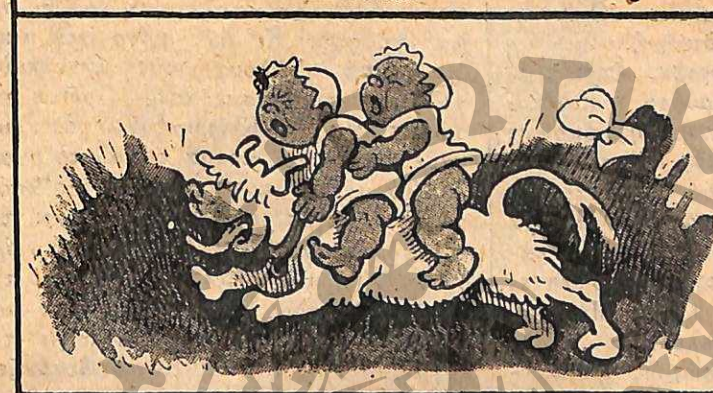
ΙΕ'.

Ἦταν ὀλοφάνερο. Κι' ὅμως ἡ κυρὰ-Λάμπραινα δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμα να τὸ πιστέψῃ. Πλησίασε σιγά-σιγά, με φόβο και με τρόμο, να ἰδῇ καλύτερα.

— Κούκλες; ἀλήθεια; ψιθύριζε.

— Μ' ἀκόμα ρωτᾷς, κυρὰ μου; εἶπε ὁ γιατρός. Κούκλες, σοῦ λέω! κούκλες! Νά τις!

Και τὶς πέταξε χάμω, μπροστὰ στὰ πόδια τῆς μητέρας.

— Καὶ τὰ παιδιά μας λοιπόν; ρώτησε αὐτὴ.

— Μὰ εἶπα! φώναξε ὁ γιατρός. Τὰ παιδιά σας κάποιοι σὰς τὰ πήρε.

— Μπρέ! φώναξε ἄξαφνα ἡ κυρὰ-Λάμπραινα χτυπώντας τὸ μέτωπό της. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα! Κεῖνα τὰ κακοκόριτσα!.. Τώρα θυμοῦμαι πὼς εἶχαν ἀνεβεῖ με τὶς κούκλες τους να ἰδοῦν τὰ δίδυμα... Αὐτὲς τὰ πήραν!

Ὁ κ. Κινινίδης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Αὐτὲς λοιπόν ἦταν ὁ Διάβολος; εἶπε. Ἐ, μὴν ἀνησχεῖτε. Οἱ μικρὲς σὰς ἔκαμαν μιὰ φάρσα, ἀπ' αὐτὲς πού συνειθίζουν. Τὰ δίδυμα δὲν θὰ πά-

θουν τίποτα στὰ χέρια τους. Και σὲ λίγο θὰ σὰς τὰ φέρουν, γιὰ να πάρουν... τὰ δικά τους. Πάντα παιδιά εἶναι. Προτιμοῦν τὶς κούκλες τους...

Συμφώνησαν ὅλοι κι' ἡσύχασαν. Τί θὰ τᾶκαναν να τὰ κρατήσουν; Για τὴ Ρήνα και τὴ Μαρίνα, περισσότερο ἀξίζαν δυὸ κούκλες παρὰ δυὸ μωρὰ ζωντανά.

Μόνο ἡ κυρὰ-Λάμπραινα δὲν ἐννοοῦσε να ἡσυχάσῃ. Καὶ πήρε τοὺς δρόμους, να βοῇ τὰ παιδιά της.

Ἀλλὰ τὴν εἶχε προλάβει ὁ Πιστός, ὁ σκύλος τοῦ κυρ-Λάμπρου. Αὐτός, με τὴ μυρωδιά, κατάλαβε πὼς ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα εἶχαν κλέψει τὰ δίδυμα. Και τὶς εἶχε πάρει τὸ κατόπι, ὡς τὸ περβολάκι πού πήγαν να παίξουν.

Κάμποση ὥρα ἐπαιζαν ὅλοι μαζί. Μιὰ στιγμή, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα σοφίστηκαν να κάμουν τὸν σκύλο ἄλογο και να τοῦ καθίσουν στὴ ράχη τὰ δυὸ μωρὰ. Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ Πιστός: Τόβαλε στὰ πόδια και γύρισε ἴσια στὸ σπῆτι με τὸ φορτίο του.

Φαντάζεσθε πιά τὴ χαρὰ τῆς κυρὰ-Λάμπραινας και τὰ χάρδια πού ἔκανε τοῦ Πιστοῦ. Ἡ Ρήνα ὅμως κι' ἡ Μαρίνα ἔχασαν τὶς κούκλες τους. Γιατί φοβήθηκαν να ξαναπᾶνε στὸ ξένο σπῆτι γιὰ να τὶς πάρουν. Οὔτε ἡ κυρὰ-Λάμπραινα τοὺς τὶς ἔστειλε. Κι' ἔτσι τιμωρήθηκαν, μὰ ὄχι ὅσο τοὺς ἀξίζει...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Ἀλεξάνδρεια, ὁ ἐκδό-
της κ. Α. Κασσιγόνης, — ἕνας
καλὸς μας φίλος, παλιὸ Δια-
πλάσῳ, — βγάζει ἕνα
πολὺ πρωτότυπο καὶ πολὺ χρήσιμο πε-
ριοδικό. Ὀνομάζεται «Ἐρευνα», καὶ
κάθε του τεύχος, μιὰ φορά τὸ μῆνα,
ἔχει ἀπὸ μιὰν δόξα, αὐτοτελὴ με-
λέτη, πότε κοινωνική, πότε φιλολο-
γική, πότε φιλοσοφική, πότε ἱατρική
καὶ καθεξῆς. Ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα
τεύχη, π. χ., εἶχε μιὰν ὥρα μελέτη,
γραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν κ. Κασ-
σιγόνη, γιὰ τὴν «ἐπιτυχία στὴ ζωή»,
ποὺ ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω γι' αὐτὴ καὶ
νὰ σὰς τὴ συστήσω, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα
τότε καιρὸ. Τὸ κάνω σήμερα. Σεῖς ποὺ
ἐτοιμάζεστε ὁλοένα νὰ βγῆτε στὴ ζωή,
διαβάστε κι' αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι, γιὰ
νὰ ἰδῆτε πὼς φτάνει ὁ καλὸς καὶ τί-
μιος βιοπαλαιστὴς στὴν ἐπιτυχία. Ἡ
πρακτικὴ φιλοσοφία τοῦ κ. Κασσιγόνη,
ποὺ στάθηκε κι' αὐτὸς βιοπαλαιστὴς
καὶ πέτυχε στὴ ζωὴ του, θὰ μπορούσε
να σὰς χρησιμεύσῃ.

Ἐν ἄλλο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ εἶ-
ναι ἀφιερωμένο στὸν Κινηματογράφον·
ἔχει μιὰ μελέτη τοῦ γιαιτροῦ κ. Ε.
Λαμπαδάριου μετὰ τὸν τίτλον «Ὁ Κινη-
ματογράφος κι' ἡ παιδικὴ ἡλικία». Τὴ
διάβασα χθές. Κι' ἔφριξα, ἔφριξα με-
τὸς κινδύνους ποὺ κρύβει ἡ πιὸ κο-
σμάγητη διασκέδαση τῆς ἐποχῆς
μας καὶ γιὰ τὰ παιδιά καὶ γιὰ τοὺς
μεγάλους. Προπάντων, ἐννοεῖται, γιὰ
τὰ παιδιά. Μὰ εἶναι φοβερό! Ἡ ἔξοδος
βέβαια καὶ πρῶτα, μάντευα πὼς ἡ κα-
τάχρησις τοῦ Κινηματογράφου βλάπτει
καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Μὰ ὁ κ.
Λαμπαδάριος, μετὰ τὴ μελέτη του, μ' ἔ-
κανε νὰ ἰδῶ πραγματικῶς ὅς ποῦ φτά-
νει αὐτὴ ἡ βλάβη. Καὶ πρῶτα-πρῶτα
μετὰ τὴ διάδοσις τοῦ... κακοῦ, ποὺ κι'
αὐτὴ βέβαια τὴ μάντευα, μὰ δὲν ἤξε-
ρα καὶ τοὺς ἀκριβεῖς, τοὺς καταπλη-
κτικούς ἀριθμούς της. Θέλετε μερι-
κοῦς; Ὅριστε:

Στὴ Γερμανία, ὡς τὸ 1900, δὲν ὑ-
πῆρχαν παρὰ μόνο δύο μόνιμα κινη-
ματοθέατρα. Τὸ 1920, μόνο στὸ Βερο-
λίνο, λειτουργοῦσαν περισσότερα ἀπὸ
400. Φαντασθῆτε πόσα λειτουργοῦν
σήμερα στὸ Βερολίνο καὶ πόσα σ' ὅλη
τὴ Γερμανία! Στὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχουν
περισσότερες ἀπὸ 6000 κινηματογρα-
φικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ μόνο στὸ Λον-
δίνο λειτουργοῦν ἀπάνω ἀπὸ 600 κι-
νηματοθέατρα! Στὸ Παρίσι σήμερα ὑ-
πάρχουν 400, ὅσο γιὰ τὴν Ἀμερικὴ,
μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ
χώρα τοῦ Κινηματογράφου. Ἀπάντα-

στος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱδρυμάτων ποὺ κα-
ταστρέφουν ἐκεῖ-πέρα τὴν ψυχὴ καὶ
τὸ σῶμα τοῦ λαοῦ. Στὴν Ἀμερικὴ ὁ
Κινηματογράφος, ὅπως μοῦ ἔλεγε τε-
λευταία ἕνας Ἀμερικανός, ἔχει κατα-
στήσει «ἐπιούσιος». Δὲν ὑπάρχει Μπαρ-
μπα-Σάμ ἢ ἀντί-του, ποὺ νὰ μὴν περ-
νᾷ στὸ κινηματοθέατρο τοῦ καὶ τρεῖς
ὥρες τὴν ἡμέρα!

Καὶ τὰ παιδιά λοιπόν;.. ὦ, ναί,
καὶ τὰ παιδιά!.. Ὅχι μόνο στὴν Ἀ-
μερικὴ, ἀλλὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον, εἶναι
παρατηρημένο πὼς οἱ ἀνῆλικοι ἔχουν
τὴ μανία τοῦ Κινηματογράφου περισ-
σότερο ἀπὸ τοὺς μεγάλους. Τοῦ κάνου
οἱ ἀρχεῖς παίρνουν τὰ μέτρα τους καὶ
βάζουν κανονισμούς κι' ἀπαγορεύσεις.
Τὰ παιδιά τὰ καταστρατηγοῦν ὅλα.
Βρίσκουν χίλιους τρόπους, τὰ κατεργά-
ρικα, γιὰ νὰ τρυπώσουν στὰ παγορευ-
μένα γιὰ τὴν ἡλικία τους κινηματο-
θέατρα. Καὶ βλέπουν πιά, βλέπουν ἐ-
κεί-μέσα πράγματα ποὺ δὲν εἶναι οὔ-
τε γιὰ μεγάλους... Οἱ ἀριθμοὶ μᾶς
τὸ δείχνουν κι' αὐτὸ ὁλοφάνερα. Π. χ.:
σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο τῆς Γερμανίας,
βρέθηκε ὅτι ἀπὸ τίς νεαρὲς μαθήτριες,
95% εἶχαν ἰδεῖ ταινίες ἀπαγορευμέ-
νες. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀναλογία
στὰ νυχτερινὰ ἐργατικά σχολεῖα!..

Ὁ κ. Λαμπαδάριος, σὰ γιαιτρός, ἐ-
ξηγεῖ ὠραιότατα τὴ βλάβη ποὺ προέρ-
χεται ἀπὸ τὴν κατάχρησις τοῦ Κινη-
ματογράφου. Κι' ὅχι μόνο στὰ παι-
διά, παρὰ σ' ὅλους τοὺς μανιακούς
γι' αὐτὴ τὴ διασκέδαση. Πρῶτα τὴ
σωματικὴ: Ὁ Κινηματογράφος κου-
ράζει τὰ μάτια, κουράζει καὶ τὸ μυα-
λό. Τὰ μάτια ὑποφέρουν ἀπὸ τίς ἀπό-
τομες ἀλλαγὰς τοῦ φωτισμοῦ καὶ τὸ
τρεμούλιασμα τῶν εἰκόνων ἀπάνω στὴν
θόνη. Τὸ μυαλὸ βασανίζεται ἀπὸ τὴ
μεγάλῃ προσοχὴ ποὺ πρέπει νὰ κα-
ταβάλλῃ, γιὰ «νὰ παρακολουθεῖ τὸ
ἔργο», — ἕνα ἔργο ποὺ ἂν τὸ διάβαζε,
θᾶθελε μέρες, ἐνῷ στὸ κινηματοθέα-
τρο τὸ βλέπει ὅλο, καὶ μ' ὅλες τίς λε-
πτομέρειες, σὲ λίγες ὥρες! Κι' ὅταν
κουράζεται τόσο πολὺ καὶ τόσο συ-
χνὰ τὸ μυαλό, καταστρέφεται ὅλος ὁ
ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπειτα
εἶναι οἱ κινδύνου ἀπὸ τὸν συγχρωτισμὸ
μέσα σὲ κλειστὸ καὶ σκοτεινὸ χῶρο,
ποὺ δὲν τὸν ἀπολυμαίνει ποτὲ ὁ ἥ-
λιος κι' ὅπου τὰ μικρόδια κάθε ἀρρώ-
στειας αὐξάνουν καὶ πληθύνονται ἀ-
νεμπόδιστα. Τέλος εἶναι ὁ κίνδυνος
τῆς πυρκαϊᾶς ἀπὸ τὸν ἡλεκτρισμὸ καὶ
τὴν εὐφλεκτὴ ὕλη, τὴν ὕδα τῆς ται-
νίας. Χιλιάδες δυστυχήματα ἔγιναν
ὡς τώρα σὲ κινηματοθέατρα, ὅπου πῆ-
ρε ἄχαρνα φωτιά ἡ ταινία. Κι' ἐδῶ
στὰς Ἀθήνας ἀκόμα, σ' ἕνα συνοικια-
κό, ὅπου πῆγαν προπάντων παι-
διά, στὸν πανικὸ μὲς τέτοιαις πυρκαϊᾶς,

σκοτώθηκαν καὶ πληγώθηκαν πολλὰ.
Ὅσο γιὰ τὴν ψυχικὴ βλάβη, ἀκό-
μα μεγαλύτερη, αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ
τὴν ἐξαψὴ τῆς φαντασίας κι' ἀπὸ τὸ
εἶδος τῶν ἔργων ποὺ προβάλλουν κα-
τὰ προτίμησιν τὰ Κινηματοθέα-
τρα. Δὲν βλέπει κανένας, — καὶ ζωη-
ρά, ὁλοζώντανα, ὅχι ὅπως ὅταν τὰ
διαβάζει, — παρὰ αὐτοκτονίες, φόνους,
κλεψίδες κι' ὅλου τοῦ κόσμου τὰ ἐγ-
κλήματα. Φυσικὰ τὰ βλέπει καὶ στὸν
ὕπνο του. Τὸν ἐπηρεάζουν, τὸν παρορ-
μοῦν, τὸν σπρώχνουν. Καὶ πολλοὶ ἀν-
θρώποι αὐτοκτόνησαν ἢ ἐγκλημάτι-
σαν ἐξαίτιας τοῦ Κινηματογράφου.
Προπάντων νέοι, ἀνῆλικοι, παιδιά.
Γιὰ τὰ παιδιά βέβαια ἐπηρεάζονται
πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς μεγάλους.
Κι' ὅχι μόνο ἡ ψυχικὴ βλάβη ἀπὸ
τὸν Κινηματογράφον εἶναι γιὰ τὴν
τρυφερὴ ἡλικία μεγαλύτερη, παρὰ κι'
ἡ σωματικὴ. Γιὰ τὴν περισσότερο
κουράζονται τὰ παιδικὰ μάτια καὶ τὰ
παιδικὰ κεφάλια. Καὶ γιὰ τὴν εὐκολώ-
τερα προσβάλλονται ἀπὸ τὰ μικρόδια
τῆς σκοτεινῆς σάλας οἱ ἀδύνατοι παι-
δικοὶ ὀργανισμοί.

Καὶ τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἀποκτοῦν
τὴ μανία τοῦ Κινηματογράφου τὰ παι-
διά ἴσα-ἴσα ἐκεῖνα ποὺ μπορεῖ νὰ βλα-
φθοῦν ἀπ' αὐτὸν περισσότερο: Τὰ δύ-
νατα, τὰ καχεκτικά, τὰ βλαμμένα, τὰ
μισότρελα, τὰ ἡλίθια κι' ὅσα ρέπουν
στὸ ἐγκλημα, ποὺ μετὰ τὸν Κινηματο-
γράφον φτάνουν γρηγορώτερα... Π. χ.,
στὴν Ἰένα τῆς Γερμανίας, μ' ὅλη τὴν
ἀπαγόρευσις τῆς ἀστυνομίας, βρέθηκε
ὅτι πῆγαν ταχτικά στὸ κινηματο-
θέατρο 26 οἱ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς ἑνὸς
εἰδικοῦ σχολείου γιὰ «διανοητικῶς
καθυστερημένους»!

Τὰ συμπεράσματα, μ' ὅλη τὴν αἰ-
σιοδοξίαν τοῦ κ. Λαμπαδάριου, γιὰ μέ-
να εἶναι θλιβερώτατα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω
τόπο νὰ σὰς τὰ πῶ σήμερα. Τάφινω
γι' ἄλλη φορά. Γιὰ τὴν πρῶτη νὰ σὰς
ἐξαμιλήσω γι' αὐτὴ τὴ «διασκέδαση»
ποὺ ἀπειλεῖ τόσο φοβερὰ τὴν πολι-
τισμένη ἀνθρωπότητα καὶ προπάντων
τὴν παιδικὴ ἡλικία...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

59.

Ὅσοι ψέματα ἀραδιάζουν,
Γιὰ νὰ γίνουν πιστευτά,
Μάρτυρες παρουσιάζουν
Πὼς τὰ λὲν τάχα σωστά.

Καὶ μ' ἐκείνων τὴ βοήθεια
Ἄν τυχόν θὰ πιστευθοῦν,
Μιὰ στιγμὴ μπρὸς στὴν ἀλήθεια
Σὰν καπνὸς θὰ διαλυθοῦν.

60.

Δουλειὰ ξεκούραστη ἢ βαρειά
Στὸ δουλεὺτὴ χαρίζει υγείαν
Τὸν ἀκαμάτη τῶν ἡμερῶν
Καθὼς τὸ σίδερο ἡ σκουριά.

CHEF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρον)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀλήθεια, Μπριάν, εἶπε κι' ὁ Κρός·
μὴν ἦταν τίποτε σύννεφα καὶ τὰ πῆ-
ρες γιὰ θάλασσα;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, εἶ-
μαι βέβαιος πὼς εἶδα νερό. Ναί, μιὰ
λουρίδα θάλασσας, ποὺ ἐσχημάτιζε
καμπύλη.

— Καὶ σὲ τί ἀπόσταση πάνω-κάτω;
ρώτησε ὁ Οὐίλκοξ.

— Ὡς ἑξὶ μίλλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι.

— Καὶ πέρα-πέρα δὲν φαί-
νονται τίποτε βουνά; ρώτη-
σε ὁ Οὐέπ.

— Ὅχι, ὅχι, ὅλα οὐρανός.

Ὁ Μπριάν μιλοῦσε μετὰ τό-
ση πεποίθησις, ὥστε δὲν ἦ-
ταν πιὰ λογικὸ νὰ μπιδάλ-
λουν. Ὁ Δόνιφαν ὅμως, κα-
τὰ τὴ συνήθειά του, ἐπέμεινε:

— Σεῖς μπορεῖτε νὰ λέτε
ὅ,τι θέλετε, ἐγὼ ὅμως ξανα-
λέω πὼς ὁ Μπριάν μπορεῖ
καὶ νὰ γελάστηκε. Ἄν δὲν
βεβαιωθοῦμε μετὰ τὰ ἴδια μας
τὰ μάτια...

— Μὰ κι' αὐτὸ πρέπει νὰ
γίνῃ, εἶπε ὁ Γόρδων.

— Καὶ μάλιστα γρήγορα,
πρόσθεσε ὁ Βάξτερ, γιὰ νὰ
μὴ χάνωμε καιρὸ πολύτιμο.
Μὴν ξεχνάτε πὼς σὲ λίγο
θ' ἀρχίσῃ ὁ χειμῶνας καὶ μιὰ
ἐκδομὴ στὰ ἐνδότερα τῆς χώ-
ρας, ἂν βεβαιωθοῦμε πὼς δὲν
εἶναι νησί, θ' ἀπαιτήσῃ πολ-
λὲς ἡμέρες.

— Ὡστε, καιροῦ ἐπιτρέ-
ποντος, ἀπὸ αὔριο, εἶπε ὁ
Γόρδων. Καὶ λέω «καιροῦ ἐ-
πιτρέποντος», γιὰ τὴν θά-
ταν φρόνιμο νὰ χωθοῦμε στὰ
πυκνὰ αὐτὰ δάση μετὰ κακο-
καιρία.

— Συμφωνῶ, Γόρδων, εἶ-
πε ὁ Μπριάν. Κι' ἀφοῦ φθά-
σουμε στὴν ἀντίθετη ἀκτὴ
τῆς νήσου...

— Ἄν εἶναι νησός, ξανάπε ὁ ἀντι-
πολιτευόμενος Δόνιφαν, σηκώνοντας
τοὺς ὄμους.

Ὁ Μπριάν δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ:

— Εἶναι! φώναξε μετὰ χειρονομία θυ-
μοῦ. Δὲν γελάστηκε ἐγὼ! Εἶδα καθα-
ρότατα θάλασσα πρὸς σι' ἀνατολικά.
Γιὰ τὸ Δόνιφαν ἐπιμένει;..

— Μὰ ἴσως ἀλάσματος ἐσὺ;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι. Μ' αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ βεβαιότατα δὲν ἔκαμα λάθος κι' εἶ-
ναι εὐκόλο νὰ τὸ ἰδῆτε καὶ σεῖς. Ἐγὼ
θὰ πάω νὰ ἐξετάσω αὐτὴ τὴ θάλασσα,
κι' ὁποῖος θέλει, ἄς με ἀκολουθήσῃ.

— Μὰ βεβαιότατα ποὺ θὰ πάω κι'

ἐγὼ, εἶπε ὁ Δόνιφαν. Πρέπει νὰ ἰδῶ...

— Κι' ἐμεῖς! φώναξαν τρεῖς-τέσσε-
ρις ἀπ' τοὺς μεγάλους.

— Καλὰ, καλὰ, ἔκαμε ὁ Γόρδων.
Ἄς μὴν τρέχουμε τόσο. Ἀλήθεια εἶ-
μαστε πικιδιά, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνου-
με σὰν ἄντρες. Ἡ θέσις μας εἶναι δει-
νὴ καὶ μιὰ ἀπερισκεψία μπορεῖ νὰ τὴν
κάνῃ χειρότερη. Ὅχι, δὲν εἶναι φρό-
νιμο νὰ ριψοκινδυνεύσουμε ὅλοι μέσα
σ' αὐτὰ τὰ δάση. Οἱ μικροὶ δὲν θὰ
μποροῦσαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν, μὰ
οὔτε πρέπει νὰ μείνουν μονάχοι στὸ
πλοῖο. Ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Μπριάν ἄς πα-

«Ὁ Δόνιφαν παρατηροῦσε μετὰ τὸ τηλεσκόπιο...»

νε, κι' ἄς τοὺς ἀκολουθήσουν ἄλλαι δύο.

— Ἐγὼ! εἶπε ὁ Οὐίλκοξ.

— Κι' ἐγὼ! εἶπε ὁ Σέρβης.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Γόρδων. Τέσσερις
εἰσθε ἀρκετοί. Κι' ἂν τυχόν ἀργήσετε
νὰ γυρίσετε, μερικοὶ ἀπὸ μᾶς μποροῦν
νὰ ἔλθουν νὰ σὰς βροῦν κι' ἄλλοι νὰ
μείνουν στὸ πλοῖο. Μὴν ξεχνάτε ὅτι
ἐδῶ εἶναι τὸ κατάλυμά μας, ἡ κατοικία
μας. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσουμε,
ἂν δὲν βεβαιωθοῦμε ὅτι πατοῦμε σὲ
ἡπειρο.

— Σὲ νησο πατοῦμε, σὰς βεβαιώνω
γιὰ τελευταία φορά! εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ὅθ τὸ ἰδοῦμε, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

Ἀλλὰ ἡ ἐκδομὴ ἀναδλήθηκε, γιὰ τὴν
τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε βροχὴ ποὺ βά-
σταξε δεκαπέντε μέρες, μετὰ δυνατό ἀνε-
μο καὶ ταραχὴ μεγάλη.

Τὶς δύο αὐτὲς ἐβδομάδες τὰ παιδιά
δὲν ἔμειναν ἀργά. Μέσα στὸ πλοῖο πε-
ριορισμένα, καταγινόνταν σὲ διάφορες
ἐπισκευές, γιὰ τὴν ἀπὸ τὴν τρικυμίας εἶ-
χε πάθει πολλά. Τὸ κατὰστροφωμα π.χ.
εἶχε ἀνοίξει σὲ διάφορα μέρη κι' ἡ
βροχὴ ἔμπαινε ἀπὸ τίς τρύπες.

Γι' αὐτὸ μάλιστα οἱ μικροὶ ναυαγοὶ
ἐπρεπε νὰ βροῦν ἄλλου κατοικία ἀ-
σφαλέστερη. Κι' ἂν ἀκόμα ἀποφάσι-

ζαν νὰ μετοικήσουν σ' ἀνα-
τολικά, θὰ περνοῦσαν τουλάχιστο
ἐξῆς μῆνες. Τὸ πλοῖο
τοὺς ὅμως μπορούσε νὰ βα-
στάξῃ τόσο καιρὸ. Ἀλλὰ
ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν
κατοικία; Ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη
βέβαια τῆς ἀπόκρημνης ἀ-
κτῆς, ποὺ ἦταν προφυλαγμέ-
νο ἀπὸ τοὺς θαλάσσιους ἀ-
νέμους. Ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ ψά-
ξουν γιὰ σπηλιὰ καὶ, στὴν
ἀνάγκη, νὰ κατασκευάσουν
μιὰ καλύβα.

Στὰ διαλεξιμὰτα, ποὺ ἔ-
παυε ἡ βροχὴ κι' ἐκόπαζε ὁ
ἄνεμος, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέπ
κι' ὁ Οὐίλκοξ ἐβγαίνουν στὸ
κυνήγι καὶ σκοτώνουν περι-
ριστέρια, ποὺ ὁ Μόκος τὰ
μαγεύει ὅσο μποροῦσε κα-
λύτερα· ὁ δὲ Γκάρνερ, ὁ Σέρ-
βης κι' ὁ Κρός ἐπαιρναν τοὺς
μικροὺς καὶ πῆγαν νὰ
ψαρεύουν. Κάπου-κάπου τοὺς
συνόδευε κι' ὁ Ζάκ, κατὰ πα-
ρακίνησιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Στὶς 27 Μαρτίου συνέδη-
κε κατὰ ἀστέιο: Τὰ πόγγεμα
εἶχε σταθεῖ ἡ βροχὴ κι' οἱ
μικροὶ ἔτρεξαν στὸ ποτάμι
μετὰ τ' ἀλιευτικά τους ὄπλα.

Σὲ λίγη ὥρα ἀκούστηκαν
φωνές, — χαρούμενες φωνές,
ἐννοεῖται, μὰ ποὺ ζητοῦσαν
βοήθεια.

Ὁ Γόρδων, ὁ Μπριάν, ὁ
Σέρβης κι' ὁ Μόκος ἔτρεξαν.

Ἀπὸ τὸ πλοῖο ὡς τὸ ποτάμι, τὸ
διάστημα ἦταν ὡς ἐξακόσια βήματα.

— Τρέξτε! τρέξτε! τοὺς φώναζε ὁ
Γέγκινς.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε τὸν Κοστάρ καὶ
τὸ ἄλογό του! φώναζε ὁ Ἰβερσον.

— Ἐλα, Μπριάν, καὶ θὰ μᾶς φύγῃ!

— Φτάνει! φτάνει! κατεβάστε με!

φώναζε ὁ Κοστάρ χειρονο-
μώντας μετὰ ἀγωνία.

— Ντέ!.. ἔκανε ὁ Δόλγης καθισμένος
μετὰ τὸν Κοστάρ σ' ἕναν κινούμενο ὄγκο.
(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμού.
Αι λύσεις δεκταί μέχρι 17 Μαΐου

230. Δεξιόγραφος

Τὸ τροπικὸν κ' ἢ μετοχὴ
Βαλθῆκανε μαζι-μαζι
Γιὰ νάναστήσουνε τὰ δυὸ
Ἀρχαῖο πασίγνωστο Θεό
Δέν Κιχῶτος

231. Στοιχειόγραφος

Ὅσο μένω ἀκέραιο, σῶο,
Βλέπεις ἕνα, ὅποιο, ζῶο.
Ἄν μάλ' ἀξῆς τὸ κεφάλι.
Στὸ Αἰγαῖο νησί προβάλλει.
Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

232. Στοιχειοτονόγραφος

Ἐνα ὄσπριο κοινό,
Νόστιμο κι' ὑγιεινό.
Λίγο τώρα ἂν τ' ἀλλάξῃς,
Ὡ, καθόλου μὴν τρομάξῃς:
Τὸ ἀμφίβιο πού θά βγῇ
Εἶναι ἡμερο πολύ.

Κρητικέπουλο

233. Ἀναγραμματισμός

Τὸ προφῆρο ὅπως εἶναι,
Σὰν γελῶ καὶ σὰν καγχάζω,
Ἄλλ' ἀναγραμματισμένο,
Τὸ προφῆρο σὰ σιανάζω.
Πισπρίκος τοῦ Ἀγρινίου

234. Κῶβος

Νάντικαταστα-
θοῦν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως ὡ-
στε ν' ἀναγινώ-
σκονται: Ὅρι-
ζοντίως ἐκ τῶν
ἄνω: κράτος βαλκανικόν, ἐπίθε-
τον, ποταμός τῆς Ἑλλάδος, ρή-
μα. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν: δέν-
δρον αἰθαλές, ἔπος, νῆσος τῶν
Κυκλάδων, ἀρχαία ποιήτρια. Πλα-
γίως, ἄνω: πρόδεσις καὶ ἀντω-
νυμία κάτω: συνώνυμον μὲ τὸ
θάλασσα, ρήμα συνηρημένον.

Ἀλπινιστής

235. Δεξιόκυκλος

καίρως ἐξίς
μ ε ν ο
π δ σ
ω
μ α
ε π ο ς τ
α γ

Αἱ λέξεις αὗται, τοποθετημέ-
ναι οὕτω κυκλικῶς, παρουσιάζ-
ουν τὴν ἐξῆς ιδιότητα: Καθε-
μία, ἀντικαθιστῶσα ἓν γράμμα
τῆς μ' ἐν ἄλλο τῆς προηγουμέ-
νης λέξεως, ὁποτελεῖ ἄλλην λέ-
ξιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά
σηματισθοῦν ἄλλαι ἐπτὰ λέξεις.
(Ὁ κύκλος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λέ-
ξιν πόνος, τῆς ὁποίας προηγου-
μένη εἶναι ἡ λέξις σῶμα, καὶ
διαγράφεται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς
τὰ δεξιά.)

(Νέον εἶδος)

Τάσιν Κούγκαν

236-240. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ναῦλος, ἀγρός, ὕψος, ὀβελός,
Δαυός.

Συρανῶ

241. Ἑλληνοσύμφωνον ἐξ Ἀ-

κροστιχίδος ἀντιθέτων.

Τάχικα τῶν ἀντιθέτων τῶν

κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἑλλι-
ποσύμφωνον τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

Δούλος, κίθημαι, μελαγχολι-
κός, ἀσθενής, στεροῦμαι, δει-
λός, ταπεινός, ξένος.

Γαλαξίας

242. Γρίφος

3

3 δ δ 3

δ δ δ

3 δ δ 3

δ δ δ

3 δ δ 3

3

(*Ιστορικὸν ὄνομα)

Μικρὰ Ἀλσατίς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

243-245. Cinéma-Rébus

1. Πύργος, ποῖος, εἰς.
2. Αὐτή, ἐνδεδυμένος, εἰς.
3. Ἀδελφὴ. ζωή, εἰς.

Τρία Κράτη.

Θαλασσοταραχὴ

246. Extincteur de bougie

*

* * * *

* * * *

* * * *

* * * *

* * * *

Horizontalement:

Consonne.

L'eau de la — est salée.

Il faut — sa vie sur de bons principes.

Trois lettres du mot usine.

La — ne tient qu'à un fil.

Trois lettres du mot encens.

Voyelle.

Verticalement:

Consonne.

Couleur de la violette.

Ce peintre — un portrait.

Il tient les — de son cheval.

Consonne

Κόκκινη Μιραμπέλλ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 1

1. Παιώνιος (Παιών, ἴος). —
2. Μάχη-Μάγχη. — 3. Ἀπελλής-
Ἀπολλός. — 4. Σαῖγών-σιαγών.
5. Σ Ο Λ Ω Ν Σ Α Υ Ρ Α Δ Ω Τ
Η Ω Ω Ο Ρ Υ
Α Ν Α Ε Ν Ο Π Α Ο
Ε Υ Ι Υ Α
Σ Η Μ Ν Α Θ Α Ν Σ Ι Ν Α Σ
6. Ἀρετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἢ κακίᾳ
αὐτῆς. (*Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στί-
χον, ἐξ ἀριστερῶν καὶ δεξιῶν ἐ-
ναλλάξ.) — 7. Ἐρισσός-σός=Ἐ-
ρις+(*Ἡρα-Ρᾶ=) ἢ + (Πελα-
γοί-Γῆ)=πέλας=ΕΡΥΣΙΠΕ-
ΔΑΣ.—8. ΓΝΣ-ΡΡΤΤ-ΕΥΕ-Γ-
ΕΥΟ. (Γινὺς πράττε. Φεῦγε τὸ
ψεῦδος. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχι-
δος: ΓΕφυρα, ΝΥν, ΣΕλήνη, ΠΟ-
σειδών, ΡΕθύμνη, ΤΥφος, ΤΟμυ-
ρις.) — 9. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος.
(ἐν αὐτῷ, οἰνολόγος.) — 10. ΡΑ-
ΜΙΝΟΝΔΑΣ (Pompé, Adonis,
Menippe, Idomenée, Noë, Odes-
sa, Diane, Simonide.) — 11. DA-
MAS-ESOPE-PARIS (DE Plan-
toir, ASA, MORphée, APis,
SεSostris).

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ
Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ
50ὸν ἔτος τῆς.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ στα-
λέντια πέντε πρῶτα φύλλα
τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦν-
ται συνδρομηταὶ καὶ παρα-
καλοῦνται νάναεώσουν τὸ
ταχύτερον τὴν λήξασαν συν-
δρομὴν τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ ἐοῦδ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ λήγιον τιμήμα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχεὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 4.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΗ'—291]

Διαπλάσσοι-ες, ἡ ἀνοιξὶς πλησιάζει.
Θέλετε νὰ νιώσετε τὰ ρωμά μου; Στεί-
λατε ἕνα σας τετραδιάκι καὶ θά σας ἀπαν-
τήσω Δ/σις: Π. Μανιατάκη, Καλύδια Μο-
λάων.

[ΚΗ'—292]

Γενναῖα Σπάρτη, Αἰγὸν ἄλμα, εἴμαστε
πατριώτισες. Ἀνταλλάσσομε Μ. Μυ-
στικά; Στείλετε πρῶτες. Δ/σις: Π. Μανια-
τάκη, Καλύδια Μολάων.

[ΚΗ'—293]

Πρωτοπαίοντας στὸ Μυρωμένο σα-
λονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὁ
λούς-ες, ἰδιαίτερος τὴν Σφιγγά, Λάου-
ρα, Ἀφρὴν, Βολιώτακι.

Γεῖα σας, Ὁβολιώτικη Τρελοπαρέα!

Πῶς πάτε; καλὰ; ;

ΖΙΖΑΝΙΟ

[ΚΗ'—294]

Ψηφίζω Νέμεσιον, Ἀμλετ, Ὁνειρο Ἐλ-
ληνισμοῦ, Μαγεμένο Βασιλέπουλο.
Ἰποψίφιον: Ἀσμα Ἀσμάτων

[ΚΗ'—295]

Επανόρθωσις. Στὴν (ΚΗ'—217) ἄγγε-
λια κατὰ λάθος ἐτυπώθη ἡ ὑπογραφή
Τετραπέρατη ἀντὶ Πληρεξέλιτος Κε-
ράσι.

[ΚΗ'—296]

Αγαπημένο μου Τρελοκέρτας, γιὰ τὴ
γιγορτὴ σου δέξου δόλοθερος εὐχὴς μὲ
πολλὰ φιλία ἀπὸ τῆς

ΖΟΖΕΦΙΝΑ

[ΚΗ'—297]

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ
ἑα Μέλη: Μαύρη Γάτα, Γλυκεῖα
Ξανθεύλα.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Α' Διαγωνισμός
Προκηρυσσομεν Διαγωνισμὸν στίχων
διὰ μονοκονδυλίας. Προθεσμία μέχρι 20
Ἀπριλίου. Συμμετοχὴ 2 δραχ. Θὰ βρα-
βεύθουν τὰ βραχύτερα καὶ πολυπλοκώ-
τερα (προτιμοῦμε κυμνία). Περιηρομε
χωριστὰ ἀπὸ τὴν Διάντα, Μανίτσα,
Ζικανδαλίτσα, Μανίτσα, Φέσι, Δα,
φνέστεφ Ὀλυμπιονίκη, Νέμεσι.

Ἡ τῶν Διαγωνισμῶν: ΠΟΥΛΙΑ

Δ/σις: Μαγνήτων — Κομμουνιστοῦ 63,

Βόλον.

[ΚΗ'—298]

Πρωτοπαίοντας στὸ διαπλάσσο, χαίρετ' ὁ
λούς-ες, ἰδιαίτερος τὴν Ἐρ-
μῖνα καὶ τοὺς Συλλόγους.

Ἰποψίφ. δημοφεισμάτων ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

[ΚΗ'—299]

Αλληλογράφω μὲ ὁλούς καὶ ὁλές, ἰδιαί-
τερος μὲ τὸ Τρελλό Φοιτητάκι καὶ
μὲ τὸν Πιταρίκο τοῦ Ἀγρινίου. Δ/σις:
Ζωζὶ Ἰωαννίδου, Κομοτηνῆς. — Νέμεσι

[ΚΗ'—300]

Πρωτοεπικυρόμενος κλπ., χαίρετ' ὁ κλπ.,
ἐδαφίσις Δεξαμένη Ἡπειρωτά-
κι, τί ἐπιτυχία! Εἴμαι ὁ Γεωργιάδης; Πῶς
κατάρθωσις νὰ μὲ βρῇς; Ἐοὐ, παιδί μου,
κάνεις μόνο γιὰ ντετεκτίε τῆς Ν. Ὑόρκης!
Ὅσοι ἔλαβαν τετραδιάκια μου κατὰ
πρόκλησιν τῶν, παρακαλοῦνται νὰ στεί-
λουν καὶ αὐτοὶ κατὰ τοὺς στοιχειώδεις κα-
νόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἄλλως,
ἀλλοίμονόν τους!

Κόπανε, μελετῶ τὰς προτάσεις σου.

Καλάμει ὡς εὐ παρίστης.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

(ΚΗ'—301)

επεσμένος Λόρδος=Δράκος.

ΚΑΠΟΙΟΣ

[ΚΗ'—302]

Βουθὴ Βουλγάρων=Βόλγυ. Ταπεινὸ
κλῆμιν, Εὐσταθίου, Δαφνομήλης—
Δοανίδου. Ναύαρχος Μιαούλης

[ΚΗ'—303]

Τὰ Διαπλάσσοι σήμερα ἔλαβαν
τιμὴν νὰ τὰ χαίρηται ὁ: ΚΥΡΙΟΣ

[ΚΗ'—304]

Ναύαρχε Μιαούλη, ἀπατάσθε.
Ἀφάρ

[ΚΗ'—305]

Ερέβηχα, γελᾶσθης ἀπ' τὴ Δ.
φυλάξῃ, γιατί σὲ ξέρω. Διαπλάσσοι
λα, περιμένω τετραδιάκια. Ρεζίτα

[ΚΗ'—306]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
Σωματεφύλακες, γιατί δὲν ἀπαντᾶτε;
Ἐτοί νικᾶτε σεις; Φλύαροι, λά-
πλιν ἢ (ΚΗ'—159) ἀνακάλυψις (Διάπ-
σις). Λοιπὸν σιωπῇ.

[ΚΗ'—307]

Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπιονίκη, ἡ Δ.
μου εἶναι: Ἀλίκη Σαργολόγου, δ.
Ἐπτανήσου, Ἀθήνας.

Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης

[ΚΗ'—308]

Εἰσερχόμενοι εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Δ.
πλάσεως, χαίρετ' ὁλούς καὶ τὰ Διαπ-
σσοῦλα καὶ Διαπλάσσοι. Τρεῖς φίλοι
Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Σέρλοκ Χόλμς,
Φάρος τοῦ Αἰγαίου

[ΚΗ'—309]

Νὰ περιμένω Μ. Μυστικά ἀπὸ ὁλούς-
ἔστεῖλα; Διαπλάσσοῦλα-ες, ὁλούς-
θυμίζω (ΚΗ'—105) καὶ περιμένω.

[ΚΗ'—310]

Ἀφάρ, δὲν σὲ ἐννοῶ ἐξηγήσου.
Ὅμιλε τῶν Εὐγενῶν, ἡ Ἀφάρ ἀν-
νέωσις ἀνακάλυψε μικρὸν τῆς ὀνομα.

[ΚΗ'—311]

Χαίρετ' ὁλούς Διαπλάσσοῦλα-ες, ἰδιαίτερος
Ροδόλφον Βαλεντίνο=Γεώργ. Π. Δρ.
κον. Φάεου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΙΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ ὁ δεῦτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθι-
στόγημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 17.50 (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50),
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μιά φορὰ κι' ἕναν καιρό,
Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος
Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλα, Ἄδστο δρ. 40. Δεμένον
δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἑορτᾶς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β'

Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).
Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομῆ-
δια, Β' καὶ Γ') ἑκαστον δρ. 2,50.
(1,50 καὶ 3).

Πρῶτος δ Νικίου, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Πυρετοπώλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Υπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Φῶτης, ἑμμετρον διήγημα
δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).